



Arrest

nr. 48 959 van 30 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Avaarse origine, diende samen met uw ouders, A.(...) A.(...) (5.951.559) en K.(...) U.(...) (O.V. 5.951.559), en uw broer, A.(...) A.(...) (5.951.605) in België een eerste asielaanvraag in op 8 augustus 2006.

In het kader van deze aanvraag verklaarde u uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u in Astrachan problemen kende met de autoriteiten, die u en uw gezin vervolgden wegens uw lidmaatschap van de Islamitische geloofsgemeenschap van Anguta OMAROV (O.V. 5.055.015).

Op 24 oktober 2008 nam ik aangaande uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 24 februari 2009.

Op 20 augustus 2009 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds de afsluiting van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde tevens bij de verklaringen te blijven die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U gaf aan zelf geen rechtstreeks contact meer te hebben gehad met personen in uw land van herkomst.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen geen nieuwe stukken voorlegt.

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zich ter staving van uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als uw vader (CGVS, p.7; vragenlijst Dvz, nr. 36).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw vader, Ali ALIYEV (5.951.559), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader, Ali ALIYEV (5.951.559), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, A. A..

Verzoekers grief in zijn verzoekschrift van 29 juni 2010 dat verweerder zich louter beperkt tot het verwijzen naar de weigeringsbeslissing van zijn vader, wordt door de Raad niet aangenomen.

De commissaris-generaal heeft immers terecht verwezen naar de beslissing van de vader van verzoeker gezien verzoeker zelf verklaard heeft dat hij dezelfde problemen heeft als zijn ouders en hij hieraan geen nieuwe elementen toe te voegen heeft (zie verhoorverslag van 20 mei 2010, p. 7).

Verzoeker roept verder geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 48 570 van 30 september 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). *Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).*

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. *De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.*

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de autoriteiten wegens zijn lidmaatschap bij de Islamitische geloofsgemeenschap van Omarov, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 24 oktober 2008 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 23 544 van 24 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag -zijnde de brief van zijn schoonzus en twee convocaties op zijn naam- en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Aangaande het verweer van verzoeker dat de authenticiteit van de door hem neergelegde convocaties in redelijkheid niet kan betwist worden, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken bewijswaarde ontzeggen (RvS 4 maart 2008, nr. 180.410).

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in casu de incoherenties betreffende de inhoud en de vorm van de documenten heeft uiteengezet en van oordeel is dat deze pertinent zijn wat betreft de twijfel. Bovendien zijn deze incoherenties duidelijk afleidbaar uit het administratief dossier.

Wat betreft de brief van de schoonzus van verzoeker, merkt de Raad op dat de inhoud louter subjectief is en inderdaad geen objectieve bewijswaarde heeft. Deze enkele vaststelling heeft trouwens, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, niet geleid tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zijn relaas werd immers in de eerste asielprocedure reeds ongeloofwaardig bevonden door de talloze

tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de gezinsleden. Voormelde brief van de schoonzus van verzoeker kan zijn geloofwaardigheid ter zake niet herstellen.

De Raad wijst er ook op dat de motivering van de commissaris-generaal als een geheel dient gelezen te worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing moeten kunnen dragen. Verzoekers mening dat de reden waarom hij niet wist waarom de politie bij zijn huis is langs geweest, niet volstaat om te besluiten tot een ongeloofwaardig asielrelaas, wordt dan ook niet gevolgd.

Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet meer geïnformeerd heeft naar de situatie in zijn land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan een herhaling van zijn eerdere verklaringen zonder evenwel dit motief deugdelijk te weerleggen. Een louter herhalen van eerdere verklaringen biedt geen dienstig verweer.

De Raad wijst er op dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, van uit het onthaalland enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker. Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zijn beweerde geheugenproblemen nalaat te staven met enig medisch bewijs. Zijn geheugenproblemen omtrent het adres van zijn laatste verblijfplaats, worden dan ook niet aanvaard waardoor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid behouden blijft.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 19 mei 2010, in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Terecht wijst de commissaris-generaal er in zijn nota van 13 juli 2010 op dat de eerste beslissing inzake het niet in overweging nemen van de tweede asielaanvraag van verzoeker, niet door hem genomen werd -hij is daartoe trouwens niet bevoegd- maar door de gemachtigde ambtenaar van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Voormelde beslissing die door de Raad werd vernietigd, verandert bovendien in niets aan de eerste weigeringsbeslissing van 24 oktober 2008 die bij arrest van 24 februari 2009 van de Raad werd bevestigd.

De Raad besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn geloofwaardigheid herstellen en schaarft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker geen middelen aanvoert betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat in zijnen hoofde gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aldus niet toegekend."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE